

РЕШЕНИЕ

№ 69

гр. Ловеч, 22.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ в публично заседание на двадесет и осми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА

при участието на секретаря ВЕСЕЛИНА ВАСИЛЕВА
като разгледа докладваното от ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА Търговско дело № 20224300900019 по описа за 2022 година
за да се произнесе, съобрази:

Производство по чл.432 ал.1 от Кодекса за застраховане.

Постъпила е искова молба вх. № 1258 /25.02.2022 г от Щ. М. М. с ЕГН ***** и постоянен адрес: ***** и Н. О. И. с ЕГН ***** и постоянен адрес: *****, представляван от своята майка и законен представител Щ. М. М. с ЕГН *****, чрез пълномощника си адвокат Р. Р. вписан във ВТАК, личен номер ***** със съдебен адрес: ***** срещу „Застрахователно акционерно дружество Армеец" АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. *****, представлявано от М. П. И. и Д. Н. М. - изпълнителни директорис посочена цена на иска 571 600 лева, предявен като частичен от 670 960 лева и посочено правно основание чл. 432, ал. 1 от КЗ и чл. 84, ал. 3 от ЗЗД. Твърди, че на 26.09.2019г., около 07:15ч. на път I - 4 при. 32+ 600km, настъпва пътнотранспортно произшествие с участието на л.а. „БМВ 535 И" с рег. № ***** /участник № 1/, собственост на „ДИМ 08" ЕООД, управляван от Д. Д. С. с ЕГН *****, л.а. „Мазда 323 ф" с рег. № ***** /участник № 21, собственост на Д.Л.П. с ЕГН *****, управляван от Ш.О. с ЛНЧ ***** и т.а. „Скания Р 490" с рег. № ***** /участник № 3/, собственост на „Велимира 75" ЕООД, управляван от П.В.С. ЕГН *****.

Описва механизма на настъпване на инцидента и фактическата обстановка, именно:

На 26.09.2019г., около 07:15 ч. на път I-4 при. 32+600км, участник № 1 движейки се в посока Варна - София, предприема маневра изпреварване на движещият се в посока Варна - София, участник № 3, навлиза в лентата за насрещно движение и удря челнодвижещият се в посока София - Варна участник № 2, след което със задната си част

удря и участник № 3.

Сочи, че настъпилото ПТП е изцяло по вина на водача на л.а. „БМВ 535 И" с рег. № *****, който поради предприемане на маневра изпреварване на движещия се пред него товарен автомобил без да се убеди, че няма насрещно движещи се автомобили, навлиза в насрещното пътно платно и се блъска челно с насрещно идващия л.а. „Мазда 323 ф" с Рег. № *. Твърди, че вследствие на настъпилото ПТП, водача на л.а. „Мазда 323 ф" с рег. № *, Ш.О. с ЛНЧ * и возещия се отпред вдясно пътник О.Ц. И. с ЕГН * са загинали на място. Излга, че във връзка с настъпилия инцидент е образувано досъдебно производство № 192/ 2019г. по описа на ОД-МВР-Ловеч и пр. пр. № 2508/2019г. по описа на Окръжна прокуратура - Ловеч. Сочи, че образуваното наказателно производство е завършило с Присъда № 8/ 14.06.2021 г. по НОХД № 159/2021 г. по описа на Окръжен съд - Ловеч, влязла в законна сила на 30.06.2021 г, с която присъда, съда е признал Д. Д. С. с ЕГН * за виновна в това, че 26.09.2019г около 07:10ч. на път I-4 /пътя Варна-София/ при км 32+600 в землището на с. Микре, движейки се в посока гр. София при управление на л.а. „БМВ 535 И" с рег. № *, собственост на „ДИМ 08" ЕООД - гр. Габрово нарушила правилата за движение чл. 42, ал. 2, т. 2 и т. 3 и чл. 20, ал. 2, изр. 2 от ЗДвП - при изпреварване на т.а. „Скания Р 490" с рег. № * и полуремарке с рег. № *, навлизайки в лентата за насрещно движение не е изпълнила задълженията си като водач да не създава опасност за превозните средства, движещи се по нея, не се е убедила, че като се движи с безопасна скорост може да извърши изпреварването за кратко време и при възникнала опасност за движението - невъзможност да изпревари своевременно товарния автомобил с влекач и полуремарке поради насреща движещо се МПС -л.а. „Мазда 323 ф" с рег. № *, собственост на Д.Л.П. от с. Български извор, не намалила скоростта, за да пропусне товарния автомобил, а управлявания от нея автомобил да се върне в своята лента за движение, причинила ПТП, удряйки се челно в л.а. „Мазда 323 ф" с рег. № * и по непредпазливост причинила смъртта на Ш.О. с ЛНЧ * от с. Галата и на О.Ц. И. с ЕГН *, както и телесни увреждания на другите участници в инцидента. На основание чл. 343, ал. 4 във вр. с ал. 3, б. „б", предл. 1 и във вр. с чл. 342, ал. 1, пред. 3 във вр. с чл. 54 от НК я осъжда на четири години и шест месеца лишаване от свобода. На основание чл. 58а, ал. НК във връзка с чл. 373, ал. 2 НПК намалява така определеното наказание с 1/3 или Д. Д. С. следва да изтърпи наказание от три години лишаване от свобода. На основание чл. 66, ал. 1 НК съда е отложил изтърпяването на наказанието определено на Д. Д. С. за срок от пет години от влизане на присъдата в сила. На основание чл. 343г НК, съда и е наложил наказание по чл. 37, ал. 7 НК, лишаване от право да управлява МПС за срок от пет години от влизане на присъдата в сила и отнемане на свидетелството за правоуправление.

Сочи, че видно от постановената присъда, настъпилата смърт на О.Ц. И. с ЕГН * е изцяло в причинно-следствена връзка с настъпилото ПТП и същата е нанесла необратима загуба за ищците.

Твърди, че в резултат на виновно причинената смърт на О.Ц. И. с ЕГН *, Щ. М. М. е загубила спътника в живота си, с който е живяла заедно и са решили да създадат семейство, тъй като към момента на настъпване на инцидента тя е била

бременна с дъщеря си Н.. Сочи, че непосредствено преди настъпване на злощастния инцидент, те са имали планове да си вземат къщата, където да живеят отделно от родителите на О., тъй като до този момент са живеели там, планивали са как ще се казва тяхното дете, какво ще бъде момче или момиче, имали са и много други планове и мечти, но същите няма как да се изпълнят, тъй като са разделени от независещи от тях обстоятелства. Твърди, че мъката за Щ. огромна, тъй като в бъдеще освен, че ще трябва да продължи да живее по някакъв начин без подкрепата на любимия си, ще трябва сама да се справя с отглеждането и възпитаването на Н., ще ѝ се наложи да се опита да ѝ обясни какво е станало с баща ѝ, ще ѝ се наложи да се справя с всичко абсолютно сама. Сочи, че настъпилия инцидент е белязал живота ѝ завинаги и винаги, когато поглеждайки към дъщеря си, в нея ще изплуват спомени за човек, с когото е решила да създаде семейство и да сподели живота си, който е загубила по толкова нелеп начин. Твърди, че Щ. е претърпяла боли, страдания и страх, които продължава да търпи и към настоящия момент и ще продължава да ги търпи до края на живота си.

Изтъква, че в резултат на виновно причинената смърт на О.Ц. И. с ЕГН ***** е прекъсната връзката между баща и дъщеря, като този факт до голяма степен ще определи и начина, по който ще протече оттук нататък живота на Н. с оглед на факта, че тя никога не е виждала баща си, не го познава и тепърва ще си гради представи за него само и единствено по разкази на роднини, снимки и спомени на хората, които са го познавали. Сочи, че оттук нататък тя ще трябва да живее и да се справя без подкрепата на баща си, без бащинското рамо и съвети, на всички значими поводи в живота си ще чувства липсата му, винаги ще се чувства непълноценна, тъй като ще има само един родител, който не е в състояние да запълни празнината оставена от загубата на баща ѝ. Сочи, че при организирани училищни мероприятия, в които трябва да присъстват и двамата родители, тя ще се чувства различна, притеснена и подтисната, тъй като ще бъде без баща си. Сочи, че като всяко дете, тя ще има нужда от баща, който да ѝ бъде подкрепа, пример за подражание, авторитет и да ѝ бъде опора във всяко нейно начинание. Изтъква, че към настоящия момент, с оглед възрастта, на която се намира, тя не е в състояние да разбере и осъзнае случилото се, но в близкото бъдеще ще се сблъска с жестоката истина за баща си. Излага, че загубата на баща ѝ още преди тя да се е родила ще бележи живота ѝ за цял живот и ще създава едно усещане, че е различна от другите деца в негативния смисъл от една страна, а от друга страна неговата липса ще си личи през целия ѝ живот, тъй като няма да има тази бащина подкрепа и защита, от която се нуждае всяко дете.

Твърди, че освен претърпените неимуществени вреди за Н. И. са настъпили и имуществени вреди изразяващи се в пропуснатата издръжка, която баща ѝ би осигурявал до навършването ѝ на пълнолетие, като периода, за който претендира тази издръжка е от раждането ѝ на 29.02.2020г. до датата, на която ще навърши пълнолетие, а именно 01.03.2038г, т.е. за период от 216 месеца. Твърди, че преди настъпване на инцидента единственият, който е работел и е имал доход е бил О.Ц. И., а към настоящия момент майката на Н. И. се грижи за нея и не работи, респективно няма никакви доходи.

Изтъква, че тъй като, малолетната към настоящия момент, Н. О. И. се е родила

след настъпване на инцидента е било образувано дело на основание чл. 69 от СК за установяване на произход от баща и в тази връзка с Решение № 95/ 27.07.2021 г. по гр.д. № 231/2021 г. по описа на Окръжен съд - Ловеч /влязло в законна сила на 31.08.2021 г./ е било прието за установено, че биологичен баща на Н. Щ. М. с ЕГН ***** е О.Ц. И. с ЕГН *****, починал на 26.09.2019г и със същото решение било изменено името на детето от Н. Щ. М. на Н. О. И..

Твърди, че между собственика на лек автомобил „БМВ 535 И" с рег. № ***** и ответника „Застрахователно акционерно дружество Армеец" АД е налице сключен задължителен застрахователен договор „Гражданска отговорност на автомобилистите" № BG/11/118003097526 със срок на действие от 17.12.2018г. до 16.12.2019г, валидна към датата на застрахователното събитие, а именно към 26.09.2019г.

Излага, че с цел доброволно уреждане на отношенията с ответника и във връзка със задължението ни съгласно КЗ предявили претенция по пощата за изплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, получена от ответника на 18.01.21 г, като с писмо с изх. № Л-910/ 08.02.2021 г. било отказано изплащане на застрахователно обезщетение за претърпените неимуществени вреди, а с писмо с изх. № Л-7720/15.12.21г. било отказано и изплащане на претендираните имуществени вреди, с оглед на което за тях се поражда интерес от образуване на настоящото съдебно производство.

Счита, че поради всичко изложено дотук и след внезапната и неестествена смърт на О.Ц. И. с ЕГН ***** е налице несъмнено право на Щ. М. М. с ЕГН ***** и Н. О. И. с ЕГН ***** да предявят настоящите иски за изплащане на застрахователно обезщетение за претърпените от тях неимуществени вреди, както и за тези, които тепърва ще търпят цял живот. Сочи, че действително тези вреди е много трудно да бъдат измерени и да имат паричен еквивалент, но с оглед материалната отговорност, която носи „Застрахователно акционерно дружество Армеец" АД в качеството си на застраховател по задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите", счита, че справедливия размер на обезщетението което би следвало да им бъде изплатено е в общ размер от 550 000 лева.

На основание чл. 127, ал. 4 от ГПК представят банковата сметка, по която ответника може да изпълни задължението си съгласно нотариално заверено пълномощно, а именно:

IBAN: ***** BIC: *****

При банка „Райфайзенбанк /България/" ЕАД с титуляр: Адвокатско дружество „Кунчев, Р. и партньори"

Моли съда да осъди ответника „Застрахователно акционерно дружество Армеец" АД, ЕИК*****, да заплати:

1. 250 000 лева за претърпението неимуществени вреди от Щ. М. М. с ЕГН ***** във връзка със загубата на О.Ц. И. с ЕГН *****, както и на основание чл. 84 от Закона за задълженията и договорите законната лихва върху тази сума от датата на неправомерното увреждане - 26.09.2019г. до окончателното изплащане на обезщетението;

2. 300 000 лева за претърпените неимуществени вреди от Н. О. И. с ЕГН

***** във връзка със загубата на баща ѝ О.Ц. И. с ЕГН *****, както и на основание чл. 84 от Закона за задълженията и договорите законната лихва върху тази сума от датата на неправомерното увреждане -26.09.2019г. до окончателното изплащане на обезщетението;

3. 21 600 лева, предявен като частичен иск от 120 960 лева за претърпени имуществени вреди от Н. О. И. с ЕГН ***** във връзка със загубата на баща ѝ О.Ц. И. с ЕГН *****, представляващи пропусната издръжка, която баща ѝ би осигурявал до навършването ѝ на пълнолетие;

4. Направените разноси по производството, включително и адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата;

Прави доказателствени искания и представя доказателства.

В зависимост от становището на ответника, моли да бъде дадена възможност да сочи и други доказателства.

В законоустановения срок е постъпил отговор на исковата молба от ЗАД "АРМЕЕЦ", ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. ***** представявано от изпълнителните директори М. И. и В.К.-М., чрез М. Я. – юрисконсулт. Счита, че предявените от Щ. М. и Н. И. искове за обезщетяване на претърпените от тях неимуществени и имуществени вреди във връзка със смъртта на О.Ц. И. за недопустими, поради което моли да бъдат оставени без разглеждане и да бъде прекратено производството.

Изтъква, че за допустимостта на предявените искове съдът следи служебно - за наличието на положителните процесуални предпоставки за съществуване и за упражняване на правото на иск и за липса на отрицателните (процесуални пречки).

Смята, че в процесния случай, липсва активна процесуална легитимация на посочената страна, което прави предявеният иск ненадлежен.

Оспорва активната процесуална легитимация на ищите да предявят искове за обезщетяване на претърпените от тях неимуществени вреди вследствие от загубата на О.Ц. И., тъй като същите не са носители на спорното материално право да търсят от ответника заплащане на обезщетения за претърпени от тях неимуществени вреди. Соци, че процесуалната легитимация (принадлежността на правото на иск) е положителна процесуална предпоставка за съществуване на правото на иск, липсата на която обуславя недопустимост на предявения иск.

Разсъждава, че процесуалната легитимация се обуславя от заявената от страната принадлежност на спорното материално право, от претендираното от нея право и доколкото процесуалната легитимация следва от правното твърдение на ищеца, то материалноправната легитимация предпоставя и дава отговор на въпроса за титулярството на гражданското правоотношение - кой е носител на правото и кой е носител на правното задължение. Поради това счита, че процесуалната легитимация на двете страни следва не от никакви обективни факти, които подлежат на доказване, а единствено от правното твърдение, когато съдът проверява дали искът е предявен от и срещу надлежна страна, той трябва да изхожда от правото, което се претендира с исковата молба и съответствието между процесуалноправната и материалноправната легитимация е въпрос по същество, който съдът

изследва с решението и който обосновава основателността на иска.

Счита, че от изложеното в исковата молба и приложените към нея доказателства не може да се направи обоснован извод, че ищците са увредени лица по смисъла на Кодекса за застраховането.

Оспорва материалната легитимация на ищците да получат обезщетение за неимуществени вреди от причинената смърт на О.Ц. И..

Отделно от горното, на самостоятелно основание, оспорва изцяло предявените иски, както по основание, така и по размер.

Счита, че не са налице необходимите предпоставки за ангажиране на отговорността на ЗАД "Армеец" като застраховател по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите за вредите, които ищците твърдят да търпят, като в тази насока излагаме следното:

Оспорва материалната легитимация на ищците да получат обезщетение за неимуществени вреди от причинената смърт на О. И..

Изтъква, че за получаване на обезщетение за неимуществени вреди не е достатъчна формалната връзка на родство. Възможносиа за обезщетяване на лица, извън изброените в ППВС № 4/1961 г. и ППВС № 5/1969 г. се допуска само като изключение, когато болките и страданията от смъртта на близкия родственик надхвърлят по интензитет и времетраене нормално присъщите за съответната родствена връзка.

Твърдят, че приложените към исковата молба писмени доказателства не обосновават в достатъчна степен основание да се направи изключение от разрешението, залегнало в ППВС № 4/1961 г. и ППВС №5/1969 г.

Изтъква, че с ППВС № 5/1969 г. Пленумът приема, че право на обезщетение за неимуществени вреди имат и лицата, между които и пострадалия са съществували отношения, които са сходни с тези между лицата, посочени в П. N: 4/61 г., а именно взетото за отглеждане и осиновяване, но още неосиновено дете, както и съжителството между две лица от различен пол на съпружески начала и преди оформянето на брака настъпи смъртта на едно от тях. Сочи, че в първия случай отглеждането на детето е било трайно и е създавало връзка и чувства между пострадалия и ищеца, каквито са и отношенията между родител и дете, а във втория случай при съжителство на две лица от различен пол пострадалият и преживелият го са били във фактическа семейна съпружеска връзка, която е била продължителна и трайна и от която може да има и деца.

Твърди, че ищцата и починалия не са живеели на семейни начала, нито в едно дамакинство и връзката между тях не е била продължителна и трайна. Счита, че ищцата не попада в кръга на лицата, които имат право да претендират обезщетение за неимуществени вреди поради смърт и същата не може да се квалифицира като фактическо съжителство и живот на семейни начала, тъй като връзката се е изразявала в епизодични срещи.

Твърди, че дори да бъде установено по делото, че двамата са имали интимна връзка, то същата не може да се приравни на създадени отношения, сходни на семейните.

Оспорва съществуването на трайна и дълбока емоционална връзка между ищцата Щ. М. с починалия.

Оспорва да са настъпили за ищцата сериозни като интензитет и продължителност морални болки и страдания в резултат на смъртта на О.Ц. И..

Твърди, че е налице липса на проявление на неимуществени вреди за ищите, подлежащи на обезщетяване съобразно принципа на справедливост по чл. 52 от ЗЗД.

Оспорва твърдението в исковата молба, че ищите търпят твърдените в исковата молба неимуществени вреди, тъй като не са представени никакви доказателства в подкрепа на тези твърдения. Сочи, че при непозволеното увреждане вредата не се предполага, а подлежи на пълно и главно доказване от тази страна, която претендира обезщетение, в случая - ищите. Изтъква, че съгласно чл. 52, ал. 2 от ЗЗД, обезщетението се дължи за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането и тези вреди трябва да са действителни, да съществуват обективно и да са причинени от делинквента. Изтъква, че не съществува основание в закона, въз основа на което, съдът да презюмира действително претърпените неимуществени вреди. Счита, че ответникът не е обвързван от твърденията на ищите, нито по отношение наличието на неимуществени вреди, нито относно техния размер.

Отделно от горното, на самостоятелно основание, по отношение на иска на Н. И., изразяват следното становище:

Твърдят, че след като смъртта на родителя е настъпила преди раждането на детето, не се дължи застрахователно обезщетение и вредите, които детето търпяло са настъпили след смъртта на родителя и като бъдещи вреди не подлежат на обезщетяване.

Счита, че детето, с оглед възрастта си, не осъзнава неимуществената вреда.

Твърди, че разпоредбата на чл. 2, ал. 1, б. "а" от ЗН, признаваща на заченатото, но неродено към момента на произшествието малолетно дете качеството на наследник на починалия баща, въвежда законова фикция, която се прилага само в предвидените за това случаи и не може да се тълкува разширително, за да послужи като основание за присъждане на обезщетение за претърпени лично от детето неимуществени вреди от настъпилата преди раждането му смърт на бащата.

Сочи, че ПТП е настъпило на 26.09.2019 г, докато Н. И. е родена през 2020 г. и към момента на пътнотранспортното произшествие и към смъртта на баща си О. И., самата Н. И. не е съществувала като правен субект, поради което не би могла да търпи собствени вреди вследствие на смъртта на О. И.. Наистина, по силата на чл. 2, ал. 1, б. "а" от ЗН Н. И. е наследник на О. И., но това се отнася обаче до установена от закона фикция, която се прилага само в изрично предвидените за това случаи. Сочи, че поради това обстоятелството, че Н. И. се явява наследник на О. И., тъй като е била зачена към момента на смъртта му, не е основание да се присъди обезщетение за претърпени лично от нея неимуществени вреди. Твърди, че в случая, подлежащи на обезщетение са тези неимуществени вреди, които са претърпени и са в пряка причинно-следствена връзка с ПТП, което по отношение на Н. И. не е налице. Сочи, че настъпилото по-късно раждане на ищцата Н. не е основание да бъде прието, че тя ще търпи вреди, които са в пряка причинно-следствена връзка с реализираното на 26.09.2019 г. ПТП.

Отделно от горното, на самостоятелно основание, по отношение на иска на Н. И.

за настъпили имуществени вреди, изразяващи се в пропусната издръжка, която баща ѝ би ѝ осигурявал до навършване на пълнолетие, моли съда да има предвид следното:

Счита, че исковата молба е нередовна, тъй като в петитума се иска осъждане на ответника да заплати на Н. О. И. сумата от 21 600 лв., частично от 120 960 лева, представляващи общия размер на пропуснатата издръжка, която баща ѝ би ѝ осигурявал до навършването на пълнолетие.

Твърди, че издръжка се присъжда ежемесечно, с посочен падеж на задължението до настъпване на причини за нейното изменение или прекратяване, а не като сума в общ размер, като задължението за издръжка има падеж (става изискуемо) за съответния месец, за който се дължи, тъй като то има компенсаторен характер. Сочи, че имуществената вреда настъпва през месеца, за който се дължи издръжката, т.е. от този момент следва да бъде присъдена същата до настъпването на законни причини за прекратяването на издръжката.

Сочи, че съгласно практиката на ВКС, когато в имуществената сфера на постарадения вредата настъпва периодично, обезщетението за пропуснати ползи за в бъдеще се определя за периоди със законните последици за забава от деня на падежа до настъпване на промяна в обстоятелствата, водеща до прекратяване или изменение на размера на обезщетението и това важи и когато вредите настъпват в периоди, следващи датата на подаване на исковата молба.

Отделно от горното, счита предявения иск на Н. И. за настъпили имуществени вреди, изразяващи се в пропусната издръжка, която баща ѝ би ѝ осигурявал до навършване на пълнолетие за неоснователен.

Оспорва този иск по размер, като твърди, че същият е прекомерно завишен и не съответства на нормалните разходи, необходими за отглеждане на дете.

Сочи, че размерът на издръжката се определя от две величини - нуждите на детето, които се определят за всеки конкретен случай, и възможностите на родителя, който я дължи. Твърди, че нуждите на детето се преценяват с оглед обикновените условия на живот на детето, правилното му отглеждане, здравословното състояние, възраст, нуждите от получаване на образование и задоволяване на неговите потребности при преценка на нормалните, ежедневни нужди от храна, облекло, спортни и културни занимания, а възможностите на родителя да заплаща издръжка се преценяват с оглед на неговите доходи, имотно състояние, квалификация, дали има задължения към други лица и т.н, а също така следва да се вземе предвид и наследствената пенсия, която получава ищцата Н. И..

Твърди, че от приложените към исковата молба писмени доказателства не може да се приеме за доказано, че ищцата Н. И. се нуждае от издръжка в посочените разМ. (за релевирания период в исковата молба - т.е. както занапред от датата на предявяване на исковата молба до навършване на пълнолетие, така и за минал период от време), както и че баща ѝ би имал възможност без особени затруднения да заплаща месечна издръжка в полза на ищцата и то в предендирания размер.

Оспорва размера на издръжката, която се претендира от ищцата Н. И., считано от предявяване на исковата молба занапред и за изминало време като несъобразен с възможностите на баща ѝ.

Твърди, че при непозволено увреждане на ищцата се присъждат само действително претърпените имуществени вреди, настъпили като непосредствена последица от смъртта на баща ѝ.

Оспорва твърдението в исковата молба, че ищцата Н. И. със смъртта на баща си търпи имуществени вреди, изразяващи се в загуба на издръжка.

Твърди, че издръжката на ищцата е осигурена от баща ѝ с оставеното от него наследство, поради което същата не е лишена от средства за издръжка и не търпи имуществени вреди.

Твърди, че О. И. е оставил на ищцата в наследствено парични средства в банкови сметки, достатъчни за осигуряване на нормалната ѝ издръжка, както и че тя притежава парични средства по банкови сметки, достатъчни за осигуряване на нормалната ѝ издръжка.

Твърди, че О. И. е оставил в наследство на Н. И. недвижими имоти на стойност, достатъчни за осигуряване на нормалната ѝ издръжка.

Оспорва отговорността на водача Д. Д. С. по основание и размер. Счита, че същата не е реализирала виновно поведение, в резултат на което да е причинена смъртта на О.Ц. И., респективно да е причинено твърдяното ПТП. Оспорва причинно-следствената връзка между действията на водача С., респективно твърдяното ПТП и телесните увреждания на починалия О.Ц. И., както и причинната връзка между претендираните неимуществени вреди и телесните увреждания на починалия. Оспорва вредите като факт от обективната действителност и като размер. Оспорва твърденията за настъпило ПТП.

Оспорва наличието на вина като субективно отношение и като елемент от фактическия състав на непозволеното увреждане на водача Д. Д. С. към момента на настъпване на събитието от 26.09.2019 г.

Оспорва наличието на противоправност в поведението на Д. Д. С.. Счита, че същата не е реализирала виновно и противоправно поведение, в резултат на което да е причинено процесното пътнотранспортно произшествие и да е настъпил вредоносния резултат.

Счита, че Д. Д. С., при управлението на застрахования лек автомобил не по своя вина е бил поставена в невъзможност да избегне настъпването на пътнотранспортното произшествие, не е нарушила виновно правилата за движение и за нея събитието е случайно по смисъла на чл. 15 от НК. Счита, че същата като водач на застрахования лек автомобил не е имала техническа и професионална възможност да предотврати настъпването на пътнотранспортното произшествие.

Изтъква, че за да се ангажира отговорността на застрахователя по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите трябва да са налице всички кумулативни предпоставки от фактическия състав на чл. 45 от ЗЗД за носене на отговорност от прекия причинител - застрахован спрямо увреденото лице за обезщетяване на причинените му вреди и отговорността на застрахователя е функционално обусловена от отговорността на застрахования деликвент и има вторичен характер, т.е. застрахователят дължи обезщетение за вредите, доколкото застрахованият е отговорен спрямо увреденото лице за репатрирането им.

Сочи, че отговорността от непозволено увреждане, съгласно чл. 45 от ЗЗД възниква тогава, когато пряка и непосредствена последица от виновното и противоправно поведение на едно лице, са настъпили вреди - имуществени и/или неимуществени, в патримониума на увреденото лице. Изтъква, че фактическият състав на деликтната отговорност включва четири кумулативни елемента - противоправно поведение, вреда, причинна връзка и вина, която съгласно чл. 45 от ЗЗД се предполага до доказване на противното и доказването на основанието по чл. 45 от ЗЗД за деликтната отговорност на прекия причинител на вредите е изцяло в тежест на ищцата, която претендира обезщетение за неимуществени вреди.

Оспорва твърденията, изложени в исковата молба във връзка с механизма на осъществяване на твърдяното пътнотранспортно произшествие.

В тази връзка твърди, че вина за настъпване на произшествието и вредите от него има и другия водач - на л.а. "Мазда 323", с рег. № ***** Ш.Й.. Счита, че същият е нарушил императивните разпоредби, залегнали в Закона за движение по пътищата и е управлявал МПС с несъобразена с конкретните пътни условия скорост, както и без включени фарове.

На следващо място, в условията на евентуалност, твърди съпричиняване на вредоносния резултат от страна на починалия О.Ц. И., който с поведението си сам е поставил здравето и живота си в опасност и е допринесъл за увеличаване на вида и степента на телесните си увреди, несъвместими с живота, извършвайки нарушение на правилата за движение по пътищата, резултат от вменените му задължения по смисъла на чл. 137а от ЗДвП - да ползва обезопасителен (предпазен) колан. Твърди, че загиналият О.Ц. И., в качеството си пътник в лек автомобил марка "Мазда 323" с рег. № *****, е бил без поставен предпазен колан, с който процесният автомобил е бил снабден и при използване на предпазен колан от страна на загиналия, то той нямаше да получи несъвместими с живота увреждания на здравето.

При условията на евентуалност, оспорва размера на предявените иски за неимуществени вреди, като счита същите за прекомерно и неоснователно завишени, съобразно претърпените от ищите вреди, социално-икономическите условия на живот в страната, и в противоречие с принципа на справедливост, прогласен в чл. 52 от ЗЗД.

В случай, че ищите докажат наличието на твърдяните вреди и че същите са вследствие на виновното поведение на застрахован в ответното дружество водач, то твърди, че видът и интензитетът им в никакъв случай не могат да имат за паричен еквивалент на стойност претендираните от ищите разМ..

Сочи, че понятието "справедливост" не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на редица обективно проявили се обстоятелства, които имат значение за размера на обезщетението. Твърди, че релевантните за размера на обезщетението обстоятелства са специфични за всяко дело, но във всички случаи следва да се съобразят общите критерии - момент на настъпване на смъртта, възраст и обществено положение на пострадалия, степен на родствена близост между пострадалия и лицето, което претендира обезщетение, действително съдържание на съществувалите между пострадалия и претендиращия

обезщетение житейски отношения.

Отделно, оспорва иска за изплащане на лихва за забава като акцесорен на главния, доколкото неоснователността на главния иск води до неоснователност на акцесорния.

Цитира, че съгласно чл. 496, ал. 2, т. 2 от КЗ, ищците и техния пълномощник са уведомени, че не са налице предпоставки за уважаване на претенциите, тъй като от представените документи не се установяват както твърдяните вреди, така и основателността на претенциите.

Предвид изложеното по-горе, на основание чл. 497, ал. 1, т. 2 от КЗ, оспорва претенцията за лихва от 26.09.2019 г. и отделно, съгласно чл. 496, ал. 1 от Кодекса, срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите е три месеца от нейното предявяване.

Не оспорва наличието на валидно застрахователно правоотношение по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите между представляваното от нея дружество и собственика на л.а. "БМВ 535" с рег. № *****, действаща към момента на събитието, като не възразява посоченото обстоятелство да бъде отделено като безспорно в настоящия процес.

Оспорва претенцията на ищците за заплащане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗА, като неоснователна и недоказана.

С оглед на становището на ищците и разпределението на доказателствената тежест си запазва правото да ангажира свое становище и да прави доказателствени искания.

В случай, че в първото поделото съдебно заседание не се яви представител на ответника, моли то да се проведе при отсъствието му, като поддържа отговора на исковата молба и всички направени с него оспорвания, възражения и искания, като моли, да им бъде даден срок за становище в случай, че насрещната страна направи нови такива,

В случай, че ищците не се явят в първото заседание по делото, не са взели становище по отговора на исковата молба и не са поискали разглеждане на делото в тяхно отсъствие, моли, да се постанови неприсъствено решение, както и да им се присъдят направените по делото разноси и юрисконсултско възнаграждение.

Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли предявените срещу ЗАД "Армеец" искове като неоснователни и недоказани.

Моли, да бъдат присъдени и сторените от него разноси в хода на производството пред настоящата инстанция, в това число и юрисконсултско възнаграждение.

Изразява становище по доказателства и доказателствените искания, сторени с исковата молба.

Подадена е допълнителна искова молба от Щ. М. М. с ЕГН ***** и постоянен адрес: с. ***** и Н. О. И. с ЕГН ***** и постоянен адрес: *****, представляван от своята майка и законен представител Щ. М. М. с ЕГН *****, чрез пълномощника си адвокат Р. Р. вписан във ВТАК, личен номер ***** със съдебен адрес: ***** срещу „Застрахователно акционерно дружество Армеец“ АД със седалище и адрес на управление: гр. *****, представлявано от М. П. И. и Д. Н. М. -изпълнителни

директори с която поддържа изцяло изложеното в исковата молба, както направените доказателствени искания.

Относно изложеното в отговора на исковата молба касаещо допустимостта на предявените искове от ишците за претърпените от тях вреди вследствие смъртта на О.Ц. И., заявява, че в отговора на исковата молба не е посочено конкретно обстоятелство на база, на което се твърди, че не е налице активна процесуална легитимация на ишците за претърпени вреди вследствие смъртта на О.Ц. И., а само бланкетно е посочено, че същите не били „носители на спорното материално право“, което оспорваме. Сочи, че видно от приложените по делото доказателства /удостоверение за раждане и Решение № 95/ 27.07.21 г. по гр.д. № 231/21 г. по описа на ОС-Ловеч/ се установява, че Н. И. е дъщеря на загиналия О. И., а Щ. М. е майка на Н. и жената, с която загиналия е живеел на съпружески начала. Счита, че изложеното в тази част е бланкетно, неотговарящо на реалността и може да бъде тълкувано единствено като опит за злоупотреба с право от страна на ответника.

Сочи, че на следващо място в отговора се твърди, че освен липсата на активна процесуална легитимация на ишците да предявяват граждански искове за претърпените от тях неимуществени и имуществени вреди, те не притежавали и материална легитимация да получат обезщетение за същото, което оспорва изцяло. Счита, че тези твърдения противоречат на житейската и правна логика от една страна, а от друга на множество решение на ВКС, включително и тълкувателни такива и дори цитираните от ответника актове, а именно ППВС № 5/ 1969г. и ППВС № 4/1961 г. противоречат на твърденията и изводите изложени от ответника в отговора на исковата молба. Сочи, че видно от т. III от ППВС № 4/ 25.05.1961 г, право да търсят обезщетяване имат самите пострадали или техните непълнолетни низходящи, какъвто е и случаят с Н. И., а с ППВС № 5/ 24.11.1969г. е допълнено ППВС № 4/ 25.05.1961г. като е включено и лицето, което е съжителствало с починалия при непозволено увреждане, без да е бил сключен брак, което от своя страна касае настоящия казус относно Щ. М., която е живяла с О. И. в едно домакинство и е забременяла от него именно в този период, месеци преди настъпване на пътния инцидент.

Относно напълно абсурдните твърдения на ответника, че ишцата и починалия не са живеели на семейни начала, нито в едно домакинство; че връзката им не можела да квалифицира като фактическо съжителство и живот на семейни начала; че връзката се изразявала в епизодични срещи; че не съществувала трайна и емоционална връзка, както и че не били настъпили сериозни като интензитет и продължителност морални болки и страдания, заявява че в тази връзка са ангажирали достатъчно доказателства и не е необходимо изобщо да бъдат коментирани в настоящата допълнителна искова молба.

Сочи, че в отговора на исковата молба се твърди, че тъй като Н. И. не е съществувала като правен субект към датата на настъпване на смъртта на баща си /26.09.2019г/, то тя не би могла да търпи собствени вреди вследствие на смъртта му и също така е посочено, че факта на зачеване преди инцидента не е основание да се присъди обезщетение за претърпени лично от нея вреди, както и че настъпилото по-късно раждане на Н. не е основание да бъде прието, че тя ще търпи вреди, които са в пряка причинно-следствена връзка с реализираното на 26.09.2019г. ПТП. Изцяло оспорва тези твърдения,

тъй като същите са нелогични, необосновани, недоказани и противоречащи със съдебната практика в тази насока, тъй като още с Решение от 19.03.1962 г. по гр.д. № 176/ 1961г., IV Г.О. на ВС е обсъдена такава възможност по сходен казус и изводите, до които се достига са следните: „Заченатото, но още нероденото дете в момента на настъпване на вредоносния резултат при непозволено увреждане от момента на раждането може да претендира за обезщетение на имуществени и неимуществени вреди, които то от този момент започва да търпи. Неоснователно счита и второто оплакване в смисъла, че малолетното дете по време на злополуката не е било правен субект, не е било носител на права и задължения, поради което нито е понесло никакви вреди от непозволеното увреждане, нито може да търси обезщетение за тях. Твърди, че заченатото, но още неродено дете в момента на злополуката съгласно изричните разпоредби на чл. 1 ЗЛС не съществува като правен субект, не е носител на права и задължения, поради което и не може да се конституира като ищец, но веднага след раждането си то става правен субект и от този момент то става носител на права и задължения, то може да бъде обект на непозволено увреждане и да търпи имуществени и неимуществени вреди. Твърди, че вредите от непозволеното увреждане могат да бъдат настоящи и бъдещи, могат да настъпят веднага в момента на увреждането, но могат да настъпят и след това, но и в единия, и в другия случай те подлежат на обезщетение, стига да са пряка и непосредствена последица от увреждането. Сочи, че чл. 45 и 51, ал. 1 ЗЗД не правят разлика между настоящи и бъдещи вреди, но те поставят единствено изискване - вредите да са пряка и непосредствена последица от увреждането. Сочи че веднага след раждането си заченатото, но неродено още по време на настъпване на вредоносния резултат дете започва да търпи имуществени и неимуществени вреди от това, че вследствие на противоправното и виновно поведение на едно лице или вследствие на особените свойства на дадена вещ неговият баща е починал и то е лишено от бащина закрила и издръжка в своя живот. Смята, че тези вреди са безспорно пряка и непосредствена последица от непозволеното увреждане, но те са същевременно и бъдещи вреди, преценени от гледна точка на момента, в който е настъпил вредоносният резултат, което, както се изясни по-горе, не е пречка да бъдат обезщетени. Изтъква, че не може да се счита, че правото на роденото след настъпване на вредоносния резултат дете да търси имуществени и неимуществени вреди се основава на чл. 2, ал. 1 ЗНасл. и чл. 2 ЗЗД . Сочи, че ЗН е специален закон, който урежда само имуществените наследствени отношения между гражданите и неговите разпоредби, в случая тези на чл. 2, не могат да намерят приложение и по отношение на останалите имуществени отношения на гражданите, уредени от други закони, нито да бъдат тълкувани разширително в смисъл, че обхващат не само наследствените отношения, а и други имуществени отношения."

Сочи, че в продължение на цитираното Решение от 19.03.1962 г. по гр.д. № 176/ 1961 г., IV ГО. на ВС е и постановеното Решение № 254 от 29.01.2013 г. на ВКС по т. д. № 32/2012 г, II т. о., ТК, докладчик съдията Б.Й., в което също се споделя това становище, като съдебната практика от 1962г. до настоящия момент в тази връзка е еднопосочна и последователна.

Излага, че относно изложеното в отговора за имуществените вреди, които търпи

Н. И. касаещи пропусната издръжка от страна на баща ѝ, оспорването на размера им, основателността на същите, нуждата от такава издръжка, възможността баща ѝ преживе да осигурява издръжка в такъв размер, твърдения за наличие на оставено наследство и парични средства в банкови сметки, както и недвижими имоти, които били достатъчни да осигурят нормалната ѝ издръжка, счита същите за бланкетни и безпочвени от една страна, а от друга страна за напълно недоказани, въпреки доказателствената тежест, която носи ответника за тяхното доказване. Счита, че твърденията на ответника в тази насока нямат връзка с предмета на спора, а част от тях противоречат на морала и добрите нрави, което е показателно за нивото на един български застраховател, който претендира, че е на европейско ниво.

Изтъква, че в отговора на исковата молба, ответника напълно напосоки и без каквито и да е доказателства оспорва вината за настъпване на инцидента и дори стига по-далече, като твърди, цитира: „Оспорва твърденията за настъпване на ПТП“, а също така се оспорва причинно-следствената връзка между поведението на застрахования при ответника водач, респективно твърдяното ПТП и получените телесни увреждания на двамата загинали, което е абсурдно и лишено както от житейска, така и от правна логика. Изтъква, че видно от представените доказателства, е че е настъпил инцидент, при който са загинали Ш.Й. и О. И., също така, че именно Д. С. е управлявала ла. „БМВ 535 И“ с рег. № *****, която поради предприемане на маневра изпреварване на движещия се пред него товарен автомобил без да се убеди, че няма насрещно движещи се автомобили, навлиза в насрещното пътно платно и се блъска челно с насрещно идващия л.а. „Мазда 323 ф“ с рег. № *****. В тази връзка сме представили и влязла в законна сила Присъда № 8/14.06.2021 г. по НОХД № 159/2021г по описа на ОС - Ловеч, заедно с мотиви към нея, от която е видно чия е вината за настъпване на ПТП, каква е причината за настъпването му, както и какъв е механизма на настъпване на инцидента, който ответника оспорва. Изрично заявява, че ще се ползва от представената присъда и последиците от чл. 300 ГПК. Твърди, че също така, ответника би следвало да е наясно, че съгласно чл. 45, ал. 2 от ЗЗД „вината се предполага до доказване на противното“, т.е. ответника носи доказателствена тежест да установи, че застрахования при него не е виновен за настъпване на инцидента, т.е. е налице презумпция за виновност при непозволено увреждане, което е налице и в настоящия казус и за да бъде оборена тази презумпция не е достатъчно да са налице бланкетни и безразборни оспорвания, а е необходимо да бъдат ангажирани доказателства в тази насока и да бъдат доказани тези факти и обстоятелства, които касаят вината за настъпване на инцидента в конкретния казус.

Относно направеното твърдение за принос от страна на загиналите, изразяващ се в непоставяне на предпазен колан, счита същото за изцяло недоказано и оспорва същото, тъй като по делото не е налице нито едно доказателство в тази насока, а от друга страна би следвало да се изследва дали при конкретния механизъм на ПТП изобщо би оказало влияние поставянето или не на предпазен колан, тъй същия оказва влияние само при определени условия и хипотези, като аналогични твърдения ответника направил и по другото образувано гражданско дело във връзка процесния инцидент, по което не се установил дори и 1% принос на пострадалите, независимо от както естество.

Изтъква, че относно оспорването на вида, тежестта и размер на причинените неимуществени вреди на ишците, счита същото за неоснователно и изцяло недоказано, тъй като са представени достатъчно доказателства и са направени съответните доказателствени искания. Също така, счита, че претендираният размер е изцяло съответстващ от една страна на реално претърпените вреди и тези, които тепърва ще търпи до края на живота си, а от друга страна е съобразен със съдебната практика в тази насока. Също така е ноторно известно, че не съществуват писмени доказателства относно претърпени неимуществени вреди, за които ответника твърди, че не били представени по делото.

Изразява становище по доказателствените искания на другата страна и оспорванията на собствените си доказателствени искания от противната страна.

С оглед на изрично заявеното от ответника във връзка с наличието на валидно застрахователно отношение между него и собственика на лек автомобил „БМВ 535 И" с рег. № ***** към датата на ПТП, моля да отделите този факт за безспорен и ненуждаещ се от доказване.

В зависимост от становището на ответника, моли да бъде дадена възможност да сочат и други доказателства.

В срок е подаден допълнителен отговор на допълнителната искова молба от ЗАД "АРМЕЕЦ", ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. ***** представлявано от изпълнителните директори М. И. и В.К.-М., чрез М. Я. - юриконсулт

След като се запознаване с допълнителната искова молба, подадена от ишците по настоящото дело, заявява, че поддържа изцяло становище и твърденията, които са изложени в отговора на исковата молба. Счита, че направените от ишците възражения в допълнителната искова молба са изцяло бланкетни и същите не отговарят на обективната действителност.

По отношение на твърденията и исканията, направени от пълномощника на ишците в допълнителната искова молба, изразява следното становище:

На първо място, поддържа твърдението, че исковата молба е нередовна, на посочените в отговора на исковата молба основания.

По-нататък, счита, че гражданският съд следва да изследва механизма на произшествието и с други доказателствени средства като автотехническа експертиза, свидетелски показания, писмени доказателства и именно в тази връзка представляваното от нея дружество е направило доказателствени искания в подкрепа на наведените от тях възражения относно механизма на събитието.

Счита, че гражданският съд следва сам, на база на събраните по настоящото дело доказателства, да прецени дали е възникнала гражданска отговорност по сключената застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и съответно възникнало ли е задължение за застрахователя да изплати застрахователно обезщетение. Твърди, че предпоставките за носене на деликтна отговорност по чл.45, ал.1 от ЗЗД трябва да бъдат доказани пред гражданския съд с доказателства и доказателствени средства, събрани в хода на делото по иска на увреденото лице, съобразно принципите за непосредственост и равенство на страните, като с настоящия допълнителен отговор на допълнителна искова

молба заявява, че поддържа всички направени от нас доказателствени искания.

Поддържа и направеното, в условията на евентуалност, възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия. Сочи, че съгласно ППВС № 17/63 г. противоправността не е елемент от фактическия състав на съпричиняването, обезщетението за вреди от непозволено увреждане се намалява, ако и самият пострадал е допринесъл за тяхното настъпване, като се преценява единствено наличието на причинна връзка между поведението му и настъпилия негативен резултат, както и съобразно конкретните обстоятелства. Цитира, че съгласно задължителната съдебна практика по реда на чл. 290 от ГПК, "Вината на пострадалия не е елемент от фактическия състав на чл. 51, ал. 2 ЗЗД и с оглед на това способността на увредения да действа разумно и да предвижда евентуалните негативни последици от своите действия и бездействия са правно ирелевантни за института на съпричиняването". Сочи, че принос по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД е налице винаги, когато с поведението си пострадалият е създал предпоставки за осъществяване на деликта и за възникване на вредите или е улеснил механизма на увреждането, предизвиквайки по този начин и самите вреди, Твърди, че в настоящия случай, с отговора на исковата молба е направено възражение за съпричиняване, тъй като твърди, че е налице връзка между настъпилите вреди и поведението на пострадалия и в тази връзка са и направените с отговора на исковата молба доказателствени искания.

Поддържа възражението за прекомерност на претендираните застрахователни обезщетения за претърпени неимуществени вреди от ищците.

Поддържа твърдението, че предявения иск на Н. И. за настъпили имуществени вреди, изразяващи се в пропуснатата издръжка, която баща ѝ би ѝ осигурявал до навършване на пълнолетие за неоснователен, както и че същият е прекомерно завишен и не съответства на нормалните разходи, необходими за отглеждане на дете.

Поддържа и всички останали наведени от с отговора на искова молба оспорвания и възражения, като счита, че същите са подробно и конкретно аргументирани.

Поддържа всички направени доказателствени искания в отговора на исковата молба, с които ще докаже наведените възражения и твърдения.

Моли, на основание чл. 146, ал.2 и 3 от ГПК, да му се укаже необходимостта от ангажиране на други доказателства за твърдените от него факти и предприемане на съответните процесуални действия.

В съдебно заседание за ищците се явява адв.Р., който поддържа исковата молба и възраженията си по отговора на исковата молба, като моли да бъде уважена исковата претенция изцяло, като прави на основание чл.214 ал.1 от ГПК изменение размера на частичния иск за претендирани имуществени вреди от Щ. М. М. като законен представител на Н. О. И., като вместо 21 600 лв, той да се счита предявен за сума в размер на 39 977,26 лв, представляваща частичен иск от 120 960 лв. Счита, че исковите следва да бъдат уважени от съда, като моли да им се присъдят разноските по делото по представен списък на разноските.

Ответникът се представлява от юриск.Йорданов, който твърди, че исковите са завишени по размер и не кореспондират със събраните по делото доказателства, а що се

отнася до претенцията за издръжка на детето, то тя не следва да бъде уважавана така, както е предявена като глобална сума до навършване на 18 годишна възраст на детето. Моли да му се присъдят разноски по делото по представен списък по чл.80 от ГПК.

Съдът, като прецени представените доказателствата по делото-писмени и гласни, както и изслушаните съдебно-оценъчна, съдебно-медицинска и съдебно-автотехническа експертизи, от обясненията на страните, от показанията на разпитаните свидетели К.А.М., А. О. О., И. Ч. Д., Д. Д. С., от материалите по ДП№192/19 г. по описа на РУП-Ловеч при ОД на МВР-Ловеч, приложени към делото и присъдата по н.ох.д.№159/21 г. по описа на ЛОС в съответствие с разпоредбата на чл. 235, ал.2 ГПК, намира за установено следното:

От приложената по делото присъда №8/14.06.2021 г. постановена по н.о.х.д. №159/21 г. по описа на ЛОС влязла в законна сила на 30.06.2021 г.съдът установява, че подсъдимата Д. Д. С. с ЕГН ***** е призната за виновна в това, че 26.09.2019г около 07:10ч. на път I-4 /пътя Варна-София/ при км 32+600 в землището на с. Микре, движейки се в посока гр. София при управление на л.а. „БМВ 535i X Drive" с рег. № *****, собственост на „ДИМ 08" ЕООД - гр. Габрово нарушила правилата за движение чл. 42, ал. 2, т. 2 и т. 3 и чл. 20, ал. 2, изр. 2 от ЗДвП - при изпреварване на т.а. „Скания Р 490" с рег. № ***** и полуремарке с рег. № *****, навлизайки в лентата за насрещно движение не е изпълнила задълженията си като водач да не създава опасност за превозните средства, движещи се по нея, не се е убедила, че като се движи с безопасна скорост може да извърши изпреварването за кратко време и при възникнала опасност за движението - невъзможност да изпревари своевременно товарния автомобил с влекач и полуремарке поради насреща движещо се МПС -л.а. „Мазда 323 Ф" с рег. № *****, собственост на Д.Л.П. от с. Български извор, не намалила скоростта, за да пропусне товарния автомобил, а управлявания от нея автомобил да се върне в своята лента за движение, причинила ПТП, удряйки се челно в л.а. „Мазда 323 Ф" с рег. № ***** и по непредпазливост причинила смъртта на Ш.О. с ЛНЧ ***** от с. Галата и на О.Ц. И. с ЕГН *****, както и телесни увреждания на другите участници в инцидента- тежка телесна повреда на Ш.М.Х. и средна телесна повреда на С.Д.С. На основание чл. 343, ал. 4 във вр. с ал. 3, б. „б", предл. 1 и във вр. с чл. 342, ал. 1, пред. 3 във вр. с чл. 54 от НК е осъдена на четири години и шест месеца лишаване от свобода. На основание чл. 58а, ал. НК във връзка с чл. 373, ал. 2 НПК е намалено така определеното наказание с 1/3 или Д. Д. С. следва да изтърпи наказание от три години лишаване от свобода. На основание чл. 66, ал. 1 НК съдът е отложил изтърпяването на наказанието определено на Д. Д. С. за срок от пет години от влизане на присъдата в сила и на основание чл. 343г НК, съда и е наложил наказание по чл. 37, ал. 7 НК, лишаване от право да управлява МПС за срок от пет години от влизане на присъдата в сила и отнемане на свидетелството за правоуправление.

Постановено е Решение № 95/ 27.07.2021 г. по гр.д. № 231/2021 г. по описа на Окръжен съд - Ловеч /влязло в законна сила на 31.08.2021 г./, с което е било прието за установено на основание чл.69 във вр. с чл.72 ал.2 от СК, че биологичен баща на Н. Щ. М. с ЕГН ***** е О.Ц. И. с ЕГН *****, починал на 26.09.2019г и със същото решение било изменено името на детето от Н. Щ. М. на Н. О. И..

От изготвеното по настоящето дело заключение на вещо лице Н. К. по назначената от съда съдебно-техническа експертиза, съдът установява, че на 26.06.2019г. около 07.30 часа на път 1-4, обл. Ловеч, л. а. „БМВ" 525 Х драйв се движи със скорост 101,56 км/ч, по посока гр. София, като в същата посока се движи товарен автомобил влекач „Скания" с рег. № ***** и полуремарке с рег. № ЕВ 10-50 ЕВ, марка "Kegel" и скорост от 85 км/ч, като лекия автомобил „БМВ" започва да изпреварва т. а., като навлиза в лентата за насрещно движение.

Посочва, че в същия момент, в обратна посока, към гр. Варна се движи л. а. „Мазда 323Ф" с рег. № ***** и скорост 90 км/ч. „Мазда"-та излиза от лява за посоката си крива. Водачът на „Мазда"-та забелязва, че в лентата му се движи л. а. „БМВ", подава светлинен сигнал/пемигва с фарове/, отклонява се Н.сно и започва да спира, но л. а. „БМВ" продължава движението си в лентата за гр. Варна, без да променя скоростта си, като се отклонява в дясно при дясната част на лентата за гр. Варна и на 46 м след избрания ориентир коридорите на движение на „Мазда"-та и „БМВ"-то се препокриват и настъпва удар с челните им предимно леви части.

Пояснява, че вследствие на удара л. а. „Мазда" се връща спрямо първоначалната си посока и се отклонява наляво по посока на огледа, качва се с десните си колела на мантизелата и се движи така /посока София/до установяването си в покой.

В заключението се сочи, че след удара вследствие действието на ударния импулс, л. а. „БМВ" се завърта обратно на часовниковата стрелка и контактува със задната си дясна част със задната лява страница на влекача „Скания" и предната лява страница на прикаченото полуремарке и след съприкосновението, л. а. „БМВ" контактува с предната си част с лявата мантизела и продължава със странично плъзгане до положението в което е намерен и описан в протокола за оглед.

Вещото лице уточнява, че водачът на тов. а-л „Скания" започва неаварийно спиране малко преди удара между леките автомобили и продължава така до установяване в покой.

Според в.л причина за настъпване на ПТП е предприето изпреварване на товарна композиция от водачката на лек а-л „БМВ" - при наличие на насрещно движещ се автомобил - „Мазда" - 323Ф, като скоростта на движение е определена по два начина, описани подробно в специализираната литература:

Лек а-л „БМВ" 535 с рег. № ***** се движи в посока София с водач и пътник, със скорост -101 км/ч

В същата посока се движи товарен а-л влекач „Скания", с рег. № ***** и полуремарке с рег. № *****, марка „Кегел" със скорост 85 км/ч, а л. а. „Мазда"-323Ф с рег. № ***** се движи в посока София-Варна /срещуположно/ със скорост 90 км/ч.

Основна причина според в.л. за настъпване на ПТП е започване маневра изпреварване на товарна композиция от водачката на л. а. „БМВ"-535 с рег. № ***** без да се увери че няма насрещно движещи се автомобили, продължително каране със скорост близка до тази на изпреварваното МПС, не предприемане намаляване на скоростта чрез понижаващи предавки или спиране и прибиране зад товарната композиция, осигурявайки

свободно преминаване на насрещно идващия лек а-л - „Мазда" - 323Ф - избягване на ПТП.

Уточнява се, че водачът на лекия а-л „БМВ" - Д. Д. С. предприема маневра изпреварване на товарна композиция състояща се от влекач „Скания" с рег. № ***** и полуремарке с рег. № *****, марка „Кегел", тя навлиза в насрещната лента и започва изпреварване, като успява да достигне до средата на композицията, като водачът на тов. а-л „Скания" П.В.С. отбива леко Н.сно и започва неаварийно спиране, като установява автомобила на мястото описано в огледния протокол.

Вещото лице установява вертикалната и хоризонталната маркировка и пътните знаци и изготвя мащабна скица на местопроизшествието, както следва:

Вертикална маркировка: За Ор е избрана метална тръба, на която са поставени пътен знак:

B24 - „Забранено е изпреварването на МПС, с изключение на мотоциклети без кош и мотопеди" и пътен знак

A28 - „Кръстовище с път без предимство отляво", намираща се отдясно на пътя, на 2,3 м от ПП.

Хоризонтална маркировка:

Преди Ор - посока София - прекъсната осова линия - тип „МЗ" След Ор - вдясно непрекъсната, а вляво прекъсната - „М5"- „Двойна смесена линия", изготвена е и мащабна скица.

Вещото лице прави извод, че предвид изчислената скорост, опасна зона и установената видимост водачът на л. а. „БМВ" е можело да спре преди мястото на удара при изчислената и при максимално разрешената скорост.

Видимостта от 120 м е по-голяма от двете опасни зони на а-ла: при установената скорост и при максимално разрешената - 90 км/ч.

Според вещото лице спирането на л. а. „БМВ" в лентата за насрещно движение не предотвратява само по себе си процесното ПТП и от техническа гледна точка, най-правилния начин за предотвратяване на ПТП в случая е своевременно възстановяване на безопасна траектория на движение на автомобила по средата на дясната лента за посоката му на движение.

Експертизата счита, че водачът на „БМВ" при възприемане на л.а. „Мазда" е трябвало да задейства аварийно спирачната система, и след като т. а. „Скания" се изтегли напред да се прибере зад него в лентата си и ПТП е било предотвратимо за водача на „БМВ" при навременно задействане на спирачките, пропускане на т. а. „Скания" и прибиране зад него в лентата за гр. София.

Посочено е, че от техническа гледна точка водачът на т. а. „Скания" не е имал възможност да предотврати удара, тъй като той се е движел с позволена за участъка скорост, не е възпрепятствал изпреварващият го автомобил и отбива максимално вдясно, забелязвайки насрещната „Мазда".

Според експертизата видимостта е била нормална, участъкът прав и водачът на лекия а-л „БМВ" би могъл да види автомобила от значително разстояние-в рамките на правия участък, още повече, че свидетелски показания сочат за присветване на фаровете на

„Мазда"-та.

Вещото лице е посочило, че по данни от делото в метеорологичен бюлетин е посочено, че слънцето е изгряло в 7,18 часа. ПТП е настъпило около 7,30 часа, лекият а-л „Мазда" е тръгнал от с. Галата преди слънцето да е изгряло и това е налагало включване на светлините от водача Ш.О., още повече, че той е бил водач на товарен а-л и с голям опит.

В експертизата се сочи, че лекият а-л марка „Мазда"-323 с рег. № ***** е оборудван с предпазни обезопасителни колани на всички пет места, тип триточкови инерционни, самозатягащи се и загиналите - водач и спътник на предна дясна седалка са били с поставени такива.

Вещото лице е установило от Протокол за разпит от 27.09.2019 г. на св. Калин Константинов К., един от първите притекли се на мястото на катастрофата:....."Видях, че момчето, което се вози на предна дясна седалка имаше колан, беше много блед и не реагираше. Шофьорът също беше с колан.....", а в огледния протокол се описва, че водачът е бил с колан, а пътникът на предна дясна седалка - О. И. е бил вече изваден и положен на земята, завит с оранжево покривало.

Според експертизата пострадалият е бил с поставен обезопасителен колан, но въпреки това поради силата на ударния импулс и спецификата на механизма е получил травматични увреждания несъвместими с живота.

От заключението на съдебно-медицинската експертиза, изготвена компетентно от вещото лице д-р Г., съдът установява, че съгласно аутопсионен протокол № 61/26.09.2019 г., на О.Ц. И. е причинено: малка разкъсно-контузна рана на левия ъгъл на устата, пълно прекъсване на гръбначния стълб и гръбначен мозък, смачкване на малкия мозък, пълно откъсване на черепа на ниво първи шиен прешлен.

Според вещото лице непосредствена причина за смъртта на И. е тежката черепно мозъчна травма, изразяваща се в смачкване на малкия мозък и пълно откъсване на черепа от тялото, повреди несъвместими с живота и поради това смъртта е била неизбежна и мигновена.

Посочено е, че установените изменения са от травматично естество, дължат се на силен и внезапен удар, предимно в областта на шията на пострадалия и са в причинно-следствена връзка с процесното ПТП, като видно от показанията на свидетеля К., пострадалият е бил с поставен предпазен колан.

За правилно решаване на спора съдът по искане на ответника е допуснал назначаване на съдебно-икономическа експертиза, която е изготвена компетентно от вещото лице Н. Р.. От заключението се установява, че размерът на средната месечна издръжка /покриване на ежедневни битови нужди и житейски разходи като: храна и напитки, дрехи, лекарства, играчки и др/ за 1 дете до една годишна възраст в Република България от установените от НСИ на база непрекъснати наблюдения данни за необходимите средства за издръжка на едно лице е бил през 2020 г- 328,17 лв -през 2021 г- 375,33 лв.

Съгласно експертизата размерът на общата издръжка за периода от 29,02,2020 г/рожденната дата на детето/ до датата на подаване на исковата молба на база посочените по горе статистически данни е както следва:

-от 01,03,2020 г до 31,12,2020 г- 10 месеца по 328,17 лв- 3281,70 лв

-от 01,01,2021 г до 28,02,2021 г- 2 месеца по 375,33 лв- 750,66 лв

-от 01,03,2021 г до 31,12,2021 г- 10 месеца по 476,75 лв- 4767,50 лв

-от 01,01,2022 г до 25,02,2022 г- 2 месеца по 493,91 лв- 987,82 лв

/сумата 476,75 актуализирана с процента на инфлация за двата месеца на 2022 г- 3,6%/ или общо сумата възлиза на 9787,68 лв

Според вещото лице размерът на месечната издръжка, която О. И. е можел да осигурява на Н. И. с оглед на доходите му до датата на смъртта е /552,51 лв по 25%/ - 138,13 лв.

Съгласно заключението на вещо лице Р., ако размера на месечна издръжка, която О. И. е можел да осигурява на детето си бъде актуализиран с промените на МРЗ то той би бил както следва:

През 2020 г- 153,05 лв месечно; През 2021 г - 169,42 лв месечно; До 31,03,2022- 169,42 лв месечно; От 01,04,2022 г - 187,89 лв месечно.

Вещото лице е изчислило, че общият размер на издръжката, която О. И. е можел да осигурява на детето си Н. О. И. родено на 29,02,2020 г до 25,02,2022 г /датата на подаване на исковата молба / е: За 2020 г - от 01,03,2020 г до 31,12,2020 г- 10 месеца по 153,05 лв- 1530,50 лв За 2021 г - от 01,01,2021 г до 31,12,2021 г- 12 месеца по 169,42 лв- 2033,04 лв До 01,01,2022 г-до 25,02,2022 г- - 2 месеца по 169,42 лв- 338,84 лв. или общо: 3902,38 лв

Според заключението общия размер на издръжката, която О. И. е можел да осигурява на Н. И. с оглед на доходите му за периода от датата на подаване на исковата молба до датата на навършване на пълнолетие /01,03,2038 г / при запазване на последния й известен месечен размер/187.89 лв/ е от 25,02,2022 г до 01,03,2038 г - 192 месеца по 187,89 лв- 36074,88 лв.

Вещото лице посочва, че съгласно писмо изх. № 1046-40-1912#1/12.07.2022 г на НОИ,Дирекция пенсии, приложено към делото „към 08,07,2022 г Н. И. не получава наследствена пенсия и няма подадено заявление за отпускане на такава.

Съдът е допуснал до разпит свидетели, от показанията на които да се установи какви неимуществени вреди са търпели ишците. Свидетелката К.М. е майка на Щ. М. и баба на Н. И.. Тя заявява, че от началото на май 2019 г. дъщеря й Щ. се е запознала с починалия О., а през юни същата година са заживели заедно в къщата на О. в Български извор на семейни начала, но не са правили сватба или годеж. Признава, че дъщеря й е забременяла от О. и когато била в четвъртия месец, той е починал при катастрофата. Изтъква, че на Щ. й било мъчно, не била спокойна и не споделяла нищо с майка си. Била затворена в себе си, като й казала, че и е много мъчно, защото го обича. Потвърждава, че дъщеря й живеела при свекърва си, а за семейството се грижел О., който ходел на работа с баща си в строителството и изкарвал добри пари, които им стигали да се издържат. Твърди, че сега двете ищци живеят при нея, а майката на О. идва да ги вижда, като и Щ. ходи при нея. Твърди, че са решили да кръстят детето Н., тъй като О. е искал да носи името на сестра му. Тя заявява, че тогава, когато дъщеря й отишла да живее при О. била на 17 години и все още

учела. Твърди, че Щ. не работи и взема пенсия за детето към 200 лв.

Свидетелката А. О. е баба на ищцата Н. и майка на починалия О.. Тя твърди, че двамата О. и Щ. се познават от край на януара, а от м.март е започнал да я води като приятелка и да преспива с нея, тях, а през м.май е започнала да живее при тях, но същевременно тя учела. Признава, че двамата много се обичали и искали да си имат детенце. Когато тя забременяла, О. бил много щастлив. Спомня си, че когато ѝ съобщили новинта за смъртта на сина ѝ, тя припаднала. Твърди, че Щ. била в шок-разтревожена и плачела. Твърди, че сега ищите живеят в Голям извор, но са били при нея, докато е починал О.. Признава, че Щ. учела в Тетевен, когато се запознала със сина ѝ и ходела там на седмичен пансион, а в петък синът ѝ ходел с кола да я вземе и в неделя отивала при майка си, а в понеделник отивала на училище в Голям извор. Твърди, че до края на учебната година-м юни живеела в пансиона, а от юли нататък живеела само у тях.

Изтъква, че в момента Щ. живее при майка си, а тя само помага, тъй като от своя страна се грижи за болно дете.

Свидетелят И. Д. е кмет на с.Български извор от 2019 г. Той заявява, че познава О. и Щ. и знае, че тя е ходела с О., но не знае дали и от кога са живели заедно.

Свидетелката Д. С., която е причинила ПТП-то твърди, че когато е станало произшествието е било сутринта към 7 часа и е било сумрачно, защото бил валил дъжд. Признава, че започнала да изпреварва товарният автомобил, когато по средата на изпреварването видяла, че насреща ѝ присветкат фарове и после не си спомня какво е станало. Няма точен спомен от катастрофата, а само присветкащи фарове.

Съдът с доклада си е приел за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че по отношение на лек автомобил „БМВ 535 И" с рег. № ***** и ответника „Застрахователно акционерно дружество Армеец" АД е налице сключен задължителен застрахователен договор „Гражданска отговорност на автомобилистите" № BG/11/118003097526 със срок на действие от 17.12.2018г. до 16.12.2019 г, валидна към датата на застрахователното събитие, а именно към 26.09.2019 г., като за целта и на л.63 от делото е приложена справка за проверка за сключена застраховка ГО към дата 26.09.2019 г.

От приложеното по делото копие от претенция за изплащане на застрахователно обезщетение за претърпени неимуществени вреди на основание чл.380 от КЗ се установява, че ищите чрез пълномощник адв.Р. са депозирали застрахователна претенция за изплащане на обезщетения за неимуществени и имуществени вреди пред „Застрахователно акционерно дружество Армеец" АД. Тази претенция е получена от дружеството на 18.01.2021 г. и е образувана щета с № 100 19 100103341Н. Приложено по делото са писмо, с изх.№Л-910/8.02.2021 г., с което застрахователното дружество е уведомило пострадалите, че отказват определяне на обезщетение, тъй като липсват доказателства за трайно установена връзка с починалия, а освен това към онзи момент не е била доказана и вината на Д. С.. Приложено е и второ писмо изх.№Л-77-20/15.12.21 г., с което застрахователя уведомява ищцата Щ. М., че представената документация не установява по категоричен начин твърдяните вреди и основателността на претенцията, поради което отказва изплащането на претендираното обезщетение.

От писмо с изх.№70-00-1319 1/12.07.22 г. да Община-Ловеч се установява, че ишците и О.Ц. И. нямат декларирано движимо и недвижимо имущество на територията на Община-Ловеч към 11.07.22 г.

Съгласно писмо изх. № 1046-40-1912#1/12.07.2022 г на НОИ,Дирекция ПЕНСИИ, приложено към делото на л.100 към 08.07.2022 г Н. И. не получава наследствена пенсия и няма подадено заявление за отпускане на такава.

От представените на л.194 и 196 по делото справки за банкови и платежни сметки и банкови сейфове на ФР на БНБ се установява, че Щ. М. М. има една спестовна и една разпращателна сметка, които са актуални към 13.02.2020 г в Банка ДСК, а О.Ц. И. е имал две разплащателни и една спестовна сметки в Банка ДСК към 30.01.2019 г.

Съгласно писмо с изх.№7653-1/26.02.22 г. на НАП съдът констатира, че О.Ц. И. и Щ. М. М. нямат подавани декларации по чл.50 от ЗДДФЛ за получени доходи през 2016-18 г, няма регистрирани трудови договори за този период и няма данни за изплатени доходи, различни от трудови правоотношения за същия период.

По делото е изготвен и социален доклад за детето Н. О. И. от АСП. От него също се установява, че ишцата М. и пострадалия О. И. са живели на семейни начала от м.май 2019 г. до смъртта му и м.юни тя забременява с детето Н.. Посочва се, че след смъртта на И. двете ишци отидат да живеят при родителите на Щ. в с.Голям Извор, но тя не е прекъсвала връзката с родителите на Орлир и до този момент среща тяхната подкрепа, като се предоставят и финансови средства за отглеждането на детето, хранителни продукти и др.

Според ДСП-Тетевен това дете е поставено още от раждането си в неравностойно положение спрямо другите деца, защото се отглежда само от един родител. От доклада се установява, че понастоящем детето е на 2 години, като често боледува и се налага да се посещава личния му лекар, който е в гр.Тетевен. То не посещава детска ясла, защото такава няма в населеното място, където живее-с.Голям Извор. Посочено е, че за него полагат грижи основно майката, която е подпомагана от своите родители и от семейството на починалия О. И.. Установено е, че ишцата Щ. М. не работи и се подпомага от месечна помощ в размер на 50 лв. и 150 лв месечна помощ за дете без право на наследствена пенсия. Посочва се, че ишцата е решила да продължи средното си образование, той като тя е прекъснала училище в десети клас. Изводът, който се прави в доклада е, че майката с помощта на близките си се справя с отглеждането на детето, но ако бъде лишена от правната възможност да получи обезщетение за вредите, причинени им от смъртта на бащата на детето, тя трудно би се справила с отглеждането и възпитанието му сама. В този смисъл ДСП-Тетевен изразява становище, че следва да бъде присъдено обезщетение за тези вреди.

По искане на ответника, съдът е изготвил справка за постоянните и настоящи адреси на Щ. М. М. и О.Ц. И. от НБД. Установява се, че постоянният и настоящ адрес на ишцата М. е с.Голям Извор, общ.Тетевен ул.“Кръкожабене“ №1, а на починалия О. И. е гр.Луковит, ул.Васил Левски“ №29.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема, че е сезиран с обективно съединени иски от увредените лица Щ. М. М. лично и като майка и законен

представител на детето Н. О. И. срещу застрахователя по чл. 432 от Кодекса за застраховането във връзка с чл.497 ал.1 т.2 от КТ за обезщетение на неимуществени вреди в размер на както следва:

-250 000 лева за претърпението неимуществени вреди от Щ. М. М. с ЕГН ***** във връзка със загубата на О.Ц. И. с ЕГН ***** , както и на основание чл. 84 от Закона за задълженията и договорите законната лихва върху тази сума от датата на непозволеното увреждане - 26.09.2019г. до окончателното изплащане на обезщетението;

- 300 000 лева за претърпените неимуществени вреди от Н. О. И. с ЕГН ***** във връзка със загубата на баща й О.Ц. И. с ЕГН ***** , както и на основание чл. 84 от Закона за задълженията и договорите законната лихва върху тази сума от датата на непозволеното увреждане -26.09.2019г. до окончателното изплащане на обезщетението;

-39 977,26 лева, предявен като частичен иск от 120 960 лева за претърпени имуществени вреди от Н. О. И. с ЕГН ***** във връзка със загубата на баща й О.Ц. И. с ЕГН ***** , представляващи пропусната издръжка, която баща й би осигурявал до навършването й на пълнолетие, претърпените от описаното в обстоятелствената част на исковата молба ПТП със законната лихва, считано от 26.09.2019 г. до окончателното изплащане на главницата и всички видове разходи направени от него по делото.

Основателността на претенцията за непозволено увреждане предполага наличието на всички елементи от състава на деликта, които са: противоправно деяние, вреда, причинна връзка между деянието и вредата и вина. Единствено вината се предполага до доказване на противното, съгласно презумпцията на чл.45, ал.2 от ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 429 ал. 1 КЗ, с договора за застраховка "Гражданска отговорност" застрахователят се задължава да покрие в границите на определената в договора застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са пряк е непосредствен резултат от застрахователното събитие. При действието на чл. 432 ал. 1 КЗ увреденият, спрямо който застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя, при спазване на изискванията на чл.380 КЗ. За да бъде ангажирана отговорността на застрахователя по договора за застраховка, следва да бъдат установени и елементите на фактическия състав на непозволеното увреждане по чл. 45 ЗЗД по отношение на прекия причинител на вредите.

В конкретния казус съдът приема, че е налице валиден договор за застраховка „Гражданска отговорност“, тъй като този факт не е спорен между страните-ищите го твърдят, а ответникът го признава в отговорите на исковата молба.

За да се ангажира деликтната отговорност по чл. 45 от ЗЗД е необходимо да са налице кумулативно: противоправно деяние (действие или бездействие), вреда, причинна връзка и вина. В конкретния случай тези елементи от фактическия състав на чл.45 от ЗЗД следва да бъдат установени и в настоящото производство.

От приложената по делото присъда №8/14.06.2021 г. постановена по н.о.х.д. №159/21 г. на ЛОС влязла в законна сила на 30.06.2021 г., както и от заключението на

съдебно-автотехническата експертиза се установява, че Д. Д. С. с ЕГН ***** е призната за виновна в това, че 26.09.2019г около 07:10ч. на път I-4 /пътя Варна-София/ при км 32+600 в землището на с. Микре, движейки се в посока гр. София при управление на л.а. „БМВ 535i X Drive" с рег. № *****, собственост на „ДИМ 08" ЕООД - гр. Габрово нарушила правилата за движение чл. 42, ал. 2, т. 2 и т. 3 и чл. 20, ал. 2, изр. 2 от ЗДвП - при изпреварване на т.а. „Скания Р 490" с рег. № ***** и полуремарке с рег. № *****, навлизайки в лентата за насрещно движение не е изпълнила задълженията си като водач да не създава опасност за превозните средства, движещи се по нея, не се е убедила, че като се движи с безопасна скорост може да извърши изпреварването за кратко време и при възникнала опасност за движението - невъзможност да изпревари своевременно товарния автомобил с влекач и полуремарке поради насреща движещо се МПС -л.а. „Мазда 323 Ф" с рег. № *****, собственост на Д.Л.П. от с. Български извор, не намалила скоростта, за да пропусне товарния автомобил, а управлявания от нея автомобил да се върне в своята лента за движение, причинила ПТП, удряйки се челно в л.а. „Мазда 323 Ф" с рег. № ***** и по непредпазливост причинила смъртта на Ш.О. с ЛНЧ ***** от с. Галата и на О.Ц. И. с ЕГН *****. В този смисъл и с оглед разпоредбата на чл.300 от ГПК е налице противоправно поведение, което е извършено от Д. Д. С. и е установена нейната вина. Установени са и настъпилите вреди, в резултат на причиненото от нея ПТП, а именно в случая смъртта на О.Ц. И.-фактически съжител на ищцата Щ. М. М. и баща на ищцата Н. О. И.. Ответникът прави възражение с отговорите на исковата молба, че е налице съпричиняване от страна на пострадалият, но такова съпричиняване не се установи с оглед доказателствата по делото. Напротив от заключенията на двете експертизи-автотехническа и медицинска се установява, че той е пътувал с предпазен колан, като вина за неговата преждевременна смърт има единствено и само Д. Д. С..

Предвид наличието на валидна застраховка на автомобила, с който е причинено процесното ПТП и доказаната деликтна отговорност на застрахователя, са налице са предпоставките за ангажиране на отговорността на застрахователя.

Съгласно разпоредбата на чл. 51 от ЗЗД се дължи обезщетение за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането.

При определяне на справедлив размер по смисъла на чл. 52 от ЗЗД на обезщетението на неимуществените вреди, съдът следва да съобрази конкретните обстоятелства по всеки отделен случай, а именно характерът на причиненото увреждане, естеството и интензивността на претърпените страдания, общественно-икономическите условия и към момента на настъпване на увреждането, наличие на съпричиняване и др.

ПО ОТНОШЕНИЕ НА ИЩЦАТА Щ. М. М.

Тази ищца е живеела във фактическо съжителство на съпругески начала с пострадалия О.Ц. И. от месец юни 2019 г. до неговата смърт на 26.09.2019 г.Към момента на ПТП тя е била на 17 години и все още ученичка. Живеела е на пансион в гр.Тетевен до края на учебната година-м.юни, като през лятото от свидетелските показания се установи, че тя живеела при О.Ц. И. в с.Български извор общ.Тетевен до неговата смърт. Безспорно се установи, че през този период от време тя е забременяла и тази бременност е била желана и

за двамата. За установяване на търпените от нея душевни болки и страдания съдът е допуснал до разпит свидетелски показания. Те потвърждават, че тази ищца е понесла тежко смъртта на О. И., затворила се е в себе си и не искала да говори за това, плачела и била разстревожена за бъдещето.

С оглед на гореустановените факти по делото, възрастта на починалият 26 г./род. на 21.06.1993 г./ и тази на ищцата-17 г, продължителността на фактическото съжителство-около 4 месеца, забременяването и раждането на дете от починалия, след смъртта му, характера и продължителността на търпените душевни травми, липса на доказателства за влошено здравословно състояние, при съобразяване тези обстоятелства, както и общественно-икономическите условия към момента на настъпване на увреждането и общественото възприемане на справедливостта, съдът счита, че адекватно за репарирание на търпените от ищцата неимуществени вреди е обезщетение в размер на 100 000 лева. При определяне на крайния размер на дължимото обезщетение съдът следва да приложи разпоредбата на чл.51 ал.1 от ЗЗД, както и обстоятелството, че тя към момента на ПТП е била бременна в четвъртия месец, като загубата на бащата на детето ѝ по време на бременността е увеличило значително интензитета на преживените от нея мъка, страдания и тревоги. Това мотивира съдът да приеме, че е налице изключителност, като ответникът следва да репарира търпените от тази ищца вреди, като ѝ заплати сумата от 100 000 лв. по посочената в исковата молба банкова сметка IBAN: ***** BIC: ***** при банка „Райфайзенбанк /България/" ЕАД с титуляр: Адвокатско дружество „Кунчев, Р. и партньори", като за останалата част до пълния претендиран размер от 250 000 лв. искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

Предвид акцесорния си характер, основателен и доказан е и искът за присъждане на законна лихва. Съгласно чл.497 ал.1 т.2 застрахователят дължи законна лихва за забава върху размера на застрахователното обезщетение, ако не го е определил и изплатил в срок считано от по-ранната от двете дати: 1. изтичане на срока от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл.106 ал.3 и т.2- изтичането на срока по чл.496 ал.1 освен в случаите, когато увреденото лице не е представило доказателства, поискани от застрахователя по реда на чл.106 ал.3 от КТ. За да се достигне до точния разум на закона и до нормативната воля на законодателя, изразена в разпоредбата на чл.497 ал.1 от КЗ във вр. с чл.496 ал.1 от КЗ следва да се извърши логическо, систематическо, историко-политическо и телеологическо тълкуване, както предписва правната норма на чл.46 ал.1 от ЗНА. Съгласно мотивите към законопроекта на КЗ завеждането на застрахователната претенция, която трябва да бъде писмена и да съдържа точни данни за банковата сметка, по която да се преведе застрахователното плащане е свързано с обезпечаване на навременното изпълнение на задължението на застрахователя, като ще намали риска от получаване на застрахователното плащане от трети лица от името на оправомощеното лице, които могат да злоупотребят с платените средства. В случая сме изправени пред втората хипотеза, а именно застрахователя е поискал по реда на чл.106 ал.3 от КТ допълнителни доказателства, но ищците не са представили същите. Следователно на основание чл.108 ал.3 във връзка с чл.496 ал.1 от КЗ законната лихва за забавата следва да се дължи след изтичане на 3 месеца

от нейното предявяване, а това е датата 18.04.2021 г., тъй като тя е предявена на 18.01.2021 г.. Следователно и по тези съображения законната лихва върху сумата от 100 000 лв следва да се присъди от тази дата-18.04.2021 г., а не от датата на увреждането, в какъвто смисъл е претенцията на ищцата, следователно следва да бъде отхвърлена за периода от 26.09.2019 г. до 17.04.2021 г. като неоснователна и недоказана.

ПО ОТНОШЕНИЕ НА ИЩЦАТА Н. О. И.

Тя е дъщеря на пострадалият, род. на 29.02.2020 г., която към момента на ПТП-26.09.2019 г. е била зачената, но не и родена. Ответникът възразява, че тя не е била родена към момента на настъпване на ПТП и следователно не е търпяла болки и страдания от неговата смърт и не ѝ се следва обезщетение за неимуществени вреди.

Настоящата инстанция не споделя това виждане на застрахователя. Съгласно трайната практика на ВКС, заченатото, но неродено към момента на настъпване на ПТП дете има право на обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на починалия в резултат на произшествието негов баща, като правото на обезщетение възниква от момента на раждането, ако то е родено живо и жизнеспособно./р№254/29.01.2013 г. по т.д.№32/12 г. по описа на ВКС/ Съобразно събраните по делото доказателства, включително и социалният доклад, настоящият състав приема, че след смъртта на своя баща детето в най-голяма степен е засегнато, тъй като е лишено завинаги от родителска обич и морална подкрепа, а до навършване на 18 години и от дължимата по закон финансова подкрепа под формата на издръжка. Тези неблагоприятни последици съставляват неимуществени вреди за детето, тъй като се намират в пряка причинно-следствена връзка с поведението на виновната водачка и поради това подлежат на обезщетяване по силата на чл.45 във вр. с чл.51 ал.1 от ЗЗД от него, а съгласно чл.429 ал.1 т.1 от КЗ и от ответника, „Застрахователно акционерно дружество Армеец“ АД в качеството му на застраховател по риска „Гражданска отговорност“. При съобразяване на общественоекономическите условия в страната, степента на родствена близост между ищцата и нейния баща, продължителността и интензитета на подлежащите на обезщетяване неимуществени вреди, техният необратим характер, съдът намира, че сумата в размер на 150 000 лв. е адекватна за репарирание на търпените от ищцата неимуществени вреди, като бъде осъден ответника да ѝ ги заплати по посочената в исковата молба банкова сметка IBAN: ***** BIC: ***** при банка „Райфайзенбанк /България/“ ЕАД с титуляр: Адвокатско дружество „Кунчев, Р. и партньори“, като за останалата част до пълния претендиран размер от 300 000 лв. искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан. Съображенията досежно акцесорния иск изложени по-горе се отнасят и за настоящия, поради което законната лихва върху сумата от 150 000 лв. следва да се дължи от датата 18.04.2021 г., а не от датата на увреждането, в какъвто смисъл е претенцията на ищцата, следователно следва да бъде отхвърлена за периода от 26.09.2019 г. до 17.04.2021 г. като неоснователна и недоказана.

Тази ищца чрез своята майка и законна представителка е предявила иск за репарирание на имуществени вреди -39 977,26 лева, предявен като частичен иск от 120 960 лева във връзка със загубата на баща ѝ О.Ц. И. с ЕГН *****, представляващи пропуснатата издръжка, която баща ѝ би осигурявал до навършването ѝ на пълнолетие,

претърпените от описаното в обстоятелствената част на исковата молба ПТП със законната лихва, считано от 26.09.2019 г. до окончателното изплащане на главницата

ВКС е имал повод да се произнесе, че съгласно чл.51 ал.1 от ЗЗД, приложима и при определяне на обезщетения, претендирани на основание КЗ, на присъждане подлежат всички вреди, пряка и непосредствена последица от увреждането. В ППВС №4/61 и 4/68 г., действащи и понастоящем, е постановено, че при причиняване на смъртта, близките на пострадалия имат право на обезщетение за накърнените им имуществени блага от лишаване от издръжка, когато действително са били издържани от него или са имали право на издръжка и правото на обезщетение възниква, когато вредата не може да бъде компенсирана от пенсията, на която имат право. Становището на ВКС е, че тази имуществена вреда е във вид на пропусната полза, която подлежи на обезщетяване в границите на действително понасяните вреди, съобразно получаваната издръжка, когато загубата не може да бъде покрита от наследствената пенсия, при съобразяване на правилото на чл.142 ал.2 от СК. Базата на изчисления е доставяната издръжка и за определяне размера на обезщетението за търпени от дете такъв вид имуществени вреди, е необходимо да бъде установен действителният обем на предоставянето приживе от починалия родител, при изследване на осигуряваните от него за домакинството средства от личен труд, спестявания и от всички други доходи. В случая за да определи размера на тази претенция съдът е назначил съдебно-икономическа експертиза. Вещото лице е съобщило всички относими данни и е посочило, че общият размер на издръжката, която покойният О. И. е можел да осигурява на Н. И. с оглед доходите му за периода от раждането ѝ на 29.02.2020 г. до датата на подаване на исковата молба е в размер общо на 3 902,38 лв, а от датата на подаване на исковата молба, до датата на навършване на пълнолетие 1.03.2038 г. при запазване на последния ѝ известен месечен размер 187,89 лв, е в размер на сумата 36 074,88 лв. Този иск е основателен и доказан от датата на раждане на Н. И.-29.02.2020 г. до навършването ѝ на пълнолетие 1.03.2038 г. и с оглед заключението на вещото лице възлиза общо на сумата 39 977,26 лв. т.е. точно, толкова, колкото се претендира от ищцата частично и в този смисъл искът следва да бъде уважен изцяло, като бъде осъден ответника да ѝ заплати тази сума, в едно със законната лихва от датата на раждането ѝ 29.02.2020 г., а не от датата на ПТП. Това е така, тъй като съгласно решение №578/19.03.1962 г. по гр.д.№176/62 г. актуално и до днес, заченатото, но още неродено дете в момента на настъпване на вредоносния резултат при неправомерно увреждане, от момента на раждането може да претендира за обезщетение на имуществени и неимуществени вреди, които то от този момент започва да търпи. В този смисъл претенцията следва да бъде отхвърлена за периода от 26.09.2019 г. до 28.02.2020 г. като неоснователна и недоказана.

ПО РАЗНОСКИТЕ

При този изход на производството на основание чл. 78, ал.1 от ГПК и в предвид факта, че ищците са освободени от заплащане на ДТ и разноски по делото, на тях разноски не им се дължат. Видно от приложеният по делото договор за правна защита и съдействие на л.61, ищците не са заплатили на адвокат Р. Р. възнаграждение на основание чл.38 ал.1 т.2 от ЗА, поради което съгласно чл.38 ал.2 ЗА ответникът следва да заплати на адвоката на

ищите възнаграждение в размер на сумата 3530 лв. за защита на Щ. М., 5 329,54 лв. за защита на Н. И. на основание чл.7 ал.2 т.4 и т.5 от Наредба №1/9.07.2004 г. за минималните разМ. на адвокатските възнаграждения по делото, съразмерно уважената част на исковите. Размерът на дължимото адвокатско възнаграждение следва да се присъди от съда съобразно действащата към момента на предявяване на иска Наредба №1/9.07.2004 г. за минималните разМ. на адвокатските възнаграждения, а не към момента на постановяване на съдебното решение, в какъвто смисъл съдът споделя съдебната практика по този въпрос. На ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение на основание чл.78 ал.8 от ГПК съответно на отхвърлената част от исковите, определено съобразно разпоредбата на 37 ал.1 от ЗПП във връзка с чл.25 от Наредбата за заплащане на правната помощ. В този текст от Наредбата е предвиден възнаграждение от 100 лв. до 360 лв. Предвид броя на обективно и субективно предявените икове и размерът им, съдът счита, че следва да бъде определено възнаграждение от 360 лв, но съобразно отхвърлената част от исковите то възлиза в размер на 183 лв. На основание чл.78 ал.3 от ГПК следва ищите да заплатят на ответника съобразно отхвърлената част от исковите освен тези 183 лв. възнаграждение и съответната част от сторените разноси съобразно отхвърлената част от иска в размер на сумата 333,06 лв за вещи лица и депозит за свидетел или общо 516,06 лв. Не би могло да се извърши компенсация измежду горепосочените суми, касаещи разноските за двете страни, тъй като адвокатското възнаграждение следва да се заплати лично на упълномощения от ищите адвокат, а дължимата на ответника сума ще следва да се заплати от ищите. Тъй като ищите са освободени от заплащане на ДТ и разноси по делото на основание чл.78 ал.6 вр. с ал.1 от ГПК ответникът следва да заплати по сметка на ЛОС сумата 11 599,09 лв, представляваща дължимата от ищите ДТ съобразно уважената част от исковите им и разноси 344,05 лв. за експертизи също съобразно уважената част от иска. Останалата част от разноските за назначените съдебни експертизи следва да останат за сметка на съда на основание чл.83 ал.3 от ГПК, тъй като ищите са освободени от заплащане на такси и разноси на основание чл.83 ал.1 т.4 от ГПК.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Застрахователно акционерно дружество Армеец" АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. *****, представлявано от М. П. И. и Д. Н. М. - изпълнителни директори на основание по чл. 432 от Кодекса за застраховането във връзка с чл.497 ал.1 т.2 от КЗ да заплати на Щ. М. М. с ЕГН ***** и постоянен адрес: ***** сумата от **100 000 лева /сто хиляди лева/** по посочената от нея банкова сметка IBAN: ***** BIC: ***** при банка „Райфайзенбанк /България/" ЕАД с титуляр: Адвокатско дружество „Кунчев, Р. и партньори", представляващи застрахователно обезщетение за неимуществени вреди, търпени вследствие смъртта на О.Ц. И., с когото е живеела на съпругески начала, намираща се в пряка причинно-следствена връзка с ПТП от 26.09.2019 г., ведно със законната лихва върху присъдената сума от 18.04.2021 г. - датата

на изтичане на тримесечния срок за произнасяне по доброволната претенция до окончателното изплащане на обезщетението, като **искът до пълния претендиран размер от сумата 250 000 лв.** и от датата на претенцията за законна лихва-26.09.2019 г до 17.04.2021 г. , като неоснователен и недоказан **ОТХВЪРЛЯ**.

ОСЪЖДА Застрахователно акционерно дружество Армеец" АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. *****, представлявано от М. П. И. и Д. Н. М. - изпълнителни директори на основание по чл. 432 от Кодекса за застраховането във връзка с чл.497 ал.1 т.2 от КЗ да заплати на на **Щ. М. М. с ЕГН ***** като майка и законен представител на детето Н. О. И. с ЕГН ******* и постоянен адрес: *****, сумата от **150 000 лева /сто и петдесет хиляди лева/** по посочената от нея банкова сметка IBAN: ***** BIC: ***** При банка „Райфайзенбанк /България/" ЕАД с титуляр: Адвокатско дружество „Кунчев, Р. и партньори", представляващи застрахователно обезщетение за неимуществени вреди, търпени вследствие смъртта на баща й О.Ц. И., намираща се в пряка причинно-следствена връзка с ПТП от 26.09.2019 г., ведно със законната лихва върху присъдената сума от 18.05.2021 г. - датата на изтичане на тримесечния срок за произнасяне по доброволната претенция до окончателното изплащане на обезщетението, като **искът до пълния претендиран размер от сумата 300 000 лв.** и от датата на претенцията за законна лихва-26.09.2019 г, до 17.04.2021 г. като неоснователен и недоказан **ОТХВЪРЛЯ**.

ОСЪЖДА Застрахователно акционерно дружество Армеец" АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. *****, представлявано от М. П. И. и Д. Н. М. - изпълнителни директори на основание по чл. 432 от Кодекса за застраховането във връзка с чл.497 ал.1 т.2 от КЗ да заплати на **Щ. М. М. с ЕГН ***** като майка и законен представител на детето Н. О. И. с ЕГН ******* и постоянен адрес: *****, сумата от **39 977,26 лв /тридесет и девет хиляди деветстотин седемдесет и седем лева и 26 стотинки/** лева по посочената от нея банкова сметка IBAN: ***** BIC: ***** При банка „Райфайзенбанк /България/" ЕАД с титуляр: Адвокатско дружество „Кунчев, Р. и партньори", представляващи застрахователно обезщетение за имуществени вреди, представляващи пропусната издръжка, която баща й О.Ц. И. би осигурявал до навършването й на пълнолетие, претърпени от описаното в обстоятелствената част на исковата молба ПТП, считано от 29.02.2020 г, като **ОТХВЪРЛЯ** претенцията, считано от датата 26.09.2019 г. до 28.02.2020 г. като неоснователна и недоказана.

ОСЪЖДА Застрахователно акционерно дружество Армеец" АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. *****, представлявано от М. П. И. и Д. Н. М. - изпълнителни директори да заплати на **адвокат Р. Р.** вписан в ВТАК личен номер ***** със съдебен адрес: ***** сумата **3 530 лв.** за защита на Щ. М., **5 329,54 лв.** за защита на Н. И. на основание чл.7 ал.2 т.4 и т.5 от Наредба №1/9.07.2004 г. за минималните разМ. на адвокатските възнаграждения по делото, съразмерно уважената част на исковете.

ОСЪЖДА Застрахователно акционерно дружество Армеец" АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. *****, представлявано от М. П. И. и Д. Н. М. - изпълнителни директори на основание чл. 78 ал.6, от ГПК, да заплати по депозитната сметка

на **Ловешки окръжен съд**, сумата **344,05 лв.** възнаграждение за вещи лица съобразно уважената част от исковете.

ОСЪЖДА Застрахователно акционерно дружество Армеец" АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. *****, представлявано от М. П. И. и Д. Н. М. - изпълнителни директори на основание чл. 78, ал.6 от ГПК, да заплати по сметка на **Ловешки окръжен съд** сумата от **11 599,09 лв. /единадесет хиляди петстотин деветдесет и девет лева и девет стотинки/** представляваща дължимата от ищите ДТ върху присъденото обезщетение.

ОСЪЖДА Щ. М. М. с ЕГН *** лично и като майка и законен представител на детето Н. О. И. с ЕГН ******* и постоянен адрес: ***** да заплати на **Застрахователно акционерно дружество Армеец" АД**, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. *****, представлявано от М. П. И. и Д. Н. М. - изпълнителни директори сторени разноси по делото в размер на сумата: 183 лв. юрисконсултско възнаграждение съобразно отхвърлената част от исковете, както и на основание чл.78 ал.3 от ГПК съответната част от сторените разноси съобразно отхвърлената част от иска в размер на сумата 333,06 лв. за вещи лица и депозит за свидетел или общо **516,06 лв.**

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Апелативен съд-Велико Търново в двуседмичен срок от получаване на съобщението от страните.

Съдия при Окръжен съд – Ловеч: _____